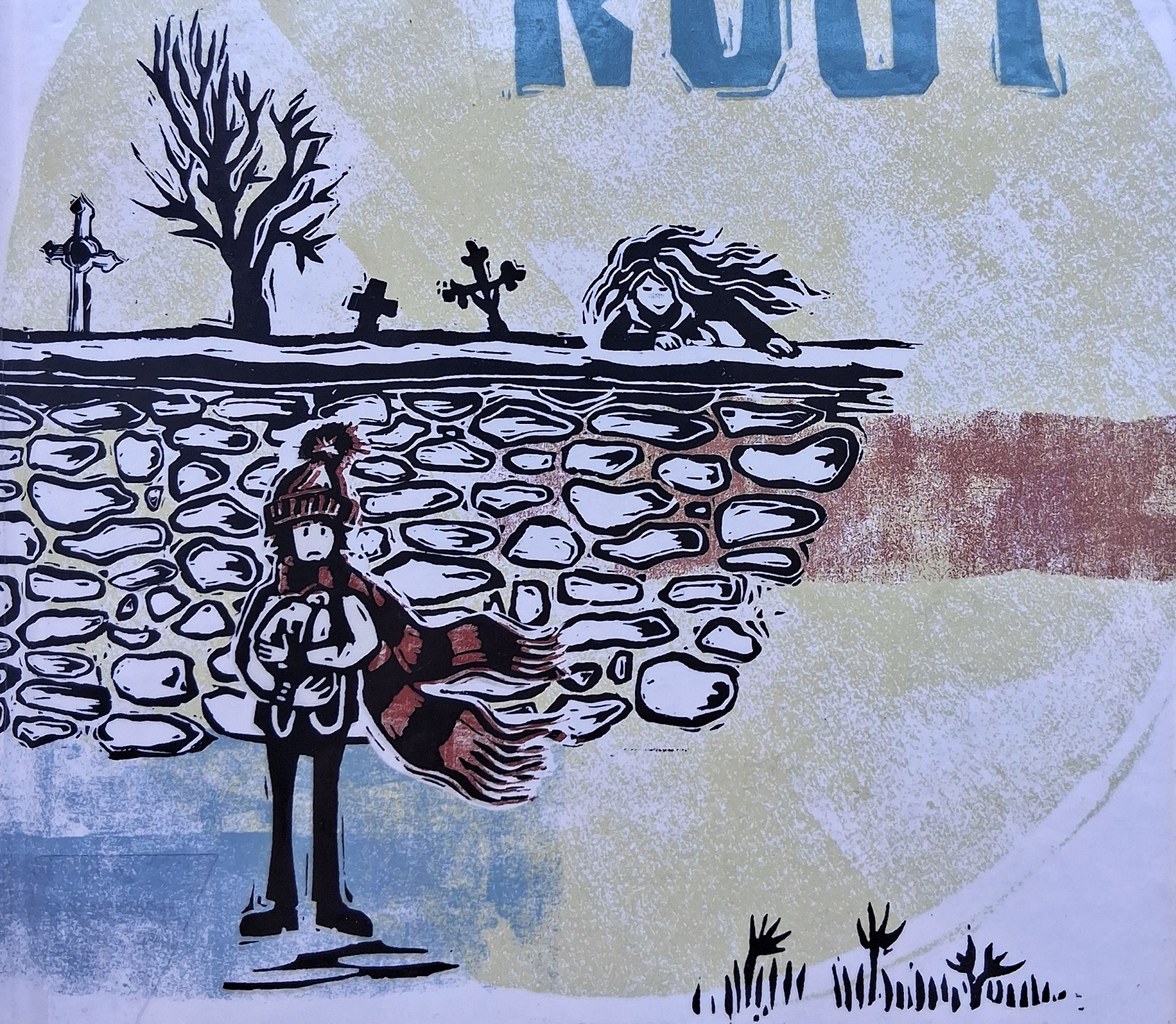

M 303 786

BÁRA DOČKALOVÁ

KOST

Ilustrovala Zdenka Holub Převrátlová

Morana, Morana, velká má ramena, velké má oči, na kůlu se točí," prozpěvovala Róza. „Morana, Morana, ty půjdeš do vody, poplaveš si sama, zima za horama!“ Kráčela při tom vznešeně a co chvíli pyšně vzhlédla, aby se znovu podívala na slaměnou loutku, kterou nesl Matěj. V knížce bylo sice napsáno, že ji obvykle nosila dívka, ale Róza si musela oběma rukama přidržovat sukni, aby s ní nevytírala ze země bláto. Byl celkem rád, že mu Moranu svěřila, když je pro něho tak důležitá. Naposledy přece nese kost.

Občas se po očku podíval vzhůru, zda někde kousek nevyčnívá. Ale nemusel se strachovat. Kost byla pevně přidělaná v samém středu těla, kolem ní přivázané husté vrstvy staré slámy a suché trávy a přes to všechno měla ještě oblečené staré bílé tričko. Musel uznat, že se jim Smrtholka vážně povedla, byla krásná i strašidelná zároveň. Oči měla ze scvrklých loňských kaštanů a kolem krku náhrdelník z ořechových skořápek, jak jim poradila teta.

Vesnici už nechali za sebou a nyní kráčeli po prázdné silnici. To nejhorší, tedy procházení před zraky nerudných sousedů, nakonec nebylo tak zlé, protože skoro nikoho nepotkali, a jedna paní se na ně dokonce usmála z okna. Nyní už zbývalo jediné: dojít k odbočce na Krkavčí skálu a tam, kde pěšinku křížil potok, se s Moranou důstojně rozloučit.

Když míjeli hřbitov, Matěj se zastavil. Původně neměl v plánu se tu zdržet, ale čím víc se k němu blížili, tím větší cítil nutkání se tam ještě podívat. Chvilku být sám u hrobu. Ujasnit si, jestli to, co se chystá udělat, je vážně v pořádku. Možná promluvit s pradědou, což v přítomnosti Rózy nešlo. Ukázat mu Moranu a zeptat se ho, jestli může.

Radoval se, že na parkovišti nestojí žádné auto, ale pak zpozoroval poblíž vchodu opřená dvě kola.

„Co je?“ zeptala se Róza.

„Nic.“

„Ty tam chceš jít.“

„Nevím. Ale stejně to nejde. Někdo tam je.“

„A to vadí?“

„Jsme hrozně nápadný.“

„No a? Když tam chceš jít, tak jdi.“

Matěj nakoukl do brány. Žádné lidi zatím neviděl.

„Tak jo.“

Vydal se po cestičce. Nesl Moranu nízko, aby nad hroby nevyčnívala, a co nejrychleji postupoval na konec. Když se však před ním otevřel výhled do zadní části hřbitova, spatřil dva cyklisty, kteří jako na vztek postávali přesně v místech, kam se potřeboval dostat, a dokonce se zdálo, že si snad zrovna se zájmem prohlíží Rudolfův náhrobek. Vtom už jeden z nich zahlédl Moranu. Matěj ji rychle sklopil a sklonil se k nějaké cizí desce – předstíral, že ji čistí od naváté špíny. Po chvilce opatrně vykoukl a zjistil, že se ti dva stále dívají jeho směrem. Vstal, otočil se a jakoby nic odcházel.

„To byla rychlost,“ divila se Róza. „Dobrý?“

„Jo, v pohodě.“

Neměl chuť vysvětlovat, že se k hrobu nedostal.

Za hřbitovem odbočili na stezku a za pár minut byli u potoka. Stanuli na malém můstku, který přes něj vedl.

„Ale tady to vůbec nepoplave,“ uvědomil si rozhořčeně Matěj.

Potok byl mělký a úzký, se spoustou velkých kamenů, kde se figurína mohla zachytit.

„Tak půjdem po proudu,“ souhlasila Róza. „Tady kousek dál se potká ještě s jedním potokem, tam už je vody víc. A hlavně je tam lepší místo na koupání, tady by to stejně nešlo.“

„Na koupání?“

„Ano.“

„Ty se chceš koupat?“

„Ty taky. To se musí.“

„Blázníš? V březnu?“

„Morana se hodí do vody, pak se lidi vykoupají a nařezají mladé větvičky a s těmi pak běží zpátky do vsi, jako že všechno zlé je pryč a přišlo jaro.“

„Tak to teda beze mě.“

Pokrčila rameny, slezla z lávky a vydala se podél potoka. Zakroutil hlavou a šel za ní. Nebyl to zrovna jednoduchý terén, samé trnité houští jako na Krkavčí skále a pak zas blátivé hroudy půdy, ale po chvíli se k nim napojila polní cesta, po které se šlo krásně. Brzy potkali tenký proužek vody, který hlavní tok přikrmil, a pak další, ale pořád to bylo málo. Potok na chvíli vtekl do lesa a pak zas vedl po jeho kraji. Pod kopcem se vynořily střechy nějaké cizí vesnice s kostelem – možná té, kde byl s tetou.

Konečně narazili na silnější proud, o kterém mluvila Róza. To už vypadalo nadějněji. Místo soutoku bylo zalité sluníčkem a po straně vytvořila příroda průzračnou tůňku, kde bylo vody nejméně po pás.

„Tak tady?“ zeptala se.

„No já se rozhodně koupat nebudu.“

„Ale házíme?“

„Jo.“

„Tak to odpočítáš?“

„Tři... dva... jedna... teď!“

Společně hodili Moranu do vody. Chvilku jen tak spočívala na hladině a pomaličku se přibližovala k užšímu místu. Pak ji popadly přeje a unášely pryč. Matěj se za ní dlouho díval. I když Rózině vášni pro rituál s Moranou úplně nerozuměl, v tuto chvíli chápal, proč ho lidé

vymysleli. Bylo na tom něco osvobozujícího, hodit své starosti do vody a nechat je odplout. Jen aby se loutka někde nezasekla.

Róza se žádným úvahám neoddávala. Když se k ní vrátil pohledem, zjistil, že si svlékla šátek i halenku, pod kterou měla už jen tílko.

„Ty to jako myslíš vážně?“ nechápal.

„Abychom byli celý rok zdraví.“

„Spíš z toho budeš nemocná! To je na zápal plic.“

Odvrátil se od ní a poklekl k tůňce. Voda byla samozřejmě ledová. Symbolicky namočil alespoň ruku a potřel si čelo. Bylo to docela příjemné.

„Takhle to úplně stačí,“ konstatoval rozhodně. „Klidně tam vlez, ale já do toho teda nejdu.“

Róza jeho souhlas nepotřebovala. Koutkem oka zahlédl, že se svléká úplně. Poděšeně se zvedl ze země a vystartoval pryč, aby ji neviděl. Cítil, jak mu zčervenal obličej. Copak se ta holka vůbec nestydí?

„Jdu zkontrolovat Moranu, jestli se někde nezastavila,“ zavolal rozpačitě přes rameno.

Když poodešel o pár metrů dál, zjistil, že Morana skutečně opodál uvízla. Zastavil ji padlý stromek a držel ji těsně u břehu, zrovna na místě, kde by ji někdo mohl objevit z pěšinky. Doběhl k ní a odstrčil ji doprostřed. Sledoval, jak pluje, jak překonává zákruty a vyhýbá se kamenům, a naplňovalo ho to spokojeností. Ale před další zatáčkou se opět přestala pohybovat. Asi by bylo lepší, kdyby ji s Rózou ještě kus cesty doprovodili. Proud bude určitě silnější a silnější a čím dál dojdou, tím klidnější může být.

„Rózo?“

„Ještě ne!“

Přes keře se odvážil k tůňce podívat. Vypadalo to, že dívka přešlapuje na kraji. Asi se pořád nemohla odhodlat.

„Dyť to je šílená ledárna! Vykašli se na to!“

Místo odpovědi se sklonila, trochu na sebe cákla a vyjekla. Pak znovu, a ještě jednou. Přišlo mu nebezpečné se ve vodě zdržovat tak dlouho, i kdyby v ní stála jen po kotníky.

„Ty jo už vylez! Máme problém!“